

Sygn. akt VIII C 93/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Julita Pietrasiak

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.006,29 zł (pięć tysięcy sześć złotych dwadzieścia dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty;

oddala powództwo w pozostałej części;

zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 561,39 zł (pięćset sześćdziesiąt jeden złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od:

powoda kwotę 103,15 zł (sto trzy złote piętnaście groszy),

strony pozwanej kwotę 312,58 zł (trzysta dwanaście złotych pięćdziesiąt osiem groszy)

tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt VIII C 93/23

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2022 roku powód A. C. (1), reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. V. (...) w W., powództwo o zapłatę kwoty 7.423,66 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po upływie 7 dni od daty doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że strony łączyła umowa ubezpieczenia autocasco zawarta w dacie 29 sierpnia 2018 roku. W dniu 15 marca 2019 roku objęty umową samochód marki V. (...), kierowany przez syna powoda A. C. (2), brał udział w zdarzeniu drogowym. Powód zgłosił szkodę pozwanemu, a następnie zlecił naprawę auta firmie (...). Podmiot ten przesłał ubezpieczycielowi kosztorys naprawy, który został zaakceptowany, a następnie dokonał naprawy i z tego tytułu wystawił fakturę na kwotę 6.570,24 zł. Decyzją z dnia 18 września

2019 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania powołując się na nieprzedłożenie przez powoda dokumentu potwierdzającego posiadanie uprawnienia do kierowania pojazdami.

W tym kontekście pełnomocnik podniósł, że w dacie kolizji A. C. (2) dysponował uprawnieniami do prowadzenia pojazdów kategorii B, na dowód czego złożył kwit policyjny o zatrzymaniu mu prawa jazdy w dniu 20 maja 2019 roku oraz pisemne oświadczenie, że

w dniu zdarzenia miał takie uprawnienia. Nie było natomiast możliwe przedłożenie kopii dokumentu prawa jazdy, ponieważ został on w późniejszym czasie zatrzymany przez policję, o czym powód powiadomił pozwanego. Niezależnie od powyższego powód wystosował do ubezpieczyciela wezwanie do zapłaty załączając zaświadczenie wydane przez (...) o posiadaniu przez A. C. (2) uprawnienia do kierowania pojazdami w dniu kolizji.

W dalszej kolejności pełnomocnik wskazał, że umowa ubezpieczenia przewidywała udział własny powoda w kwocie 1.500 zł w przypadku, gdy szkoda powstała podczas kierowania pojazdem przez osobę młodszą niż zadeklarowaną we wniosku o ubezpieczenie. Wyjaśnił również, że wskutek niewykonania zobowiązania przez pozwanego powód poniósł szkodę, albowiem warsztat naprawczy wytoczył przeciwko niemu powództwo o zapłatę,

w następstwie czego zasądzono od powoda na rzecz firmy (...) kwotę 6.570,24 zł oraz koszty procesu w wysokości 1.617 zł, wraz z odsetkami, które to należności powód uiscił w dniu

18 maja 2022 roku. Finalnie podał, że na dochodzone roszczenie składają się: odszkodowanie w kwocie 5.070,24 zł uwzględniającej udział własny w szkodzie oraz kwota 2.353,42 zł tytułem naprawienia szkody wynikłej z niewykonania przez pozwanego zobowiązania wynikającego z umowy ubezpieczenia. Obejmuje ona: odsetki od roszczenia głównego (597,35 zł), koszty procesu (1.617 zł), odsetki od kosztów procesu (139,07 zł).

(pozew k. 3-6)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik wyjaśnił, że zgodnie z postanowieniami OWU ubezpieczeniem nie są objęte zdarzenia oraz szkody będące następstwem kierowania lub użycia pojazdu przez kierującego, który nie posiadał w chwili zdarzenia wymaganych prawem kraju, na terenie którego doszło do zdarzenia, uprawnień do kierowania pojazdem. W tym kontekście wyjaśnił, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany zwracał się do powoda oraz warsztatu naprawczego o przedłożenie prawa jazdy kierującego pojazdem, który to dokument nie został dostarczony. Jednocześnie pozwany ustalił, że sprawca kolizji w jej dacie nie posiadał stosownych uprawnień. Niezależnie od powyższego pełnomocnik zakwestionował koszty naprawy jako zawyżone. Wskazał, że polisa została zawarta w wariantcie serwisowym, wobec czego wyliczenie odszkodowania winno nastąpić zgodnie z treścią § 17 pkt 3 OWU,

tj. z uwzględnieniem średniej stawki za rbg obowiązującej w (...) na terenie miejsca rejestracji pojazdu. Tymczasem zastosowana przez warsztat stawka tego warunku nie spełnia. Finalnie pełnomocnik zanegował roszczenie z tytułu naprawienia szkody podnosząc, że gdyby powód przedłożył wymagane dokumenty to pozwany przyjąłby odpowiedzialność za szkodę oraz wypłacił odszkodowanie. Dodał, że pozwany nie może odpowiadać za zwłokę powoda w spełnieniu roszczenia wynikającego z wydanego nakazu zapłaty.

(odpowiedź na pozew k. 60-62)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik powoda doprecyzował, że dochodzi odsetek od oznaczonych w pozwie kwot od dnia 2 sierpnia 2022 roku.

(protokół rozprawy k. 79-80v., k. 125-125v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. C. (1) jest właścicielem samochodu marki V. (...) o nr rej. (...).

W dacie 15 marca 2019 roku pojazd, o którym mowa, brał udział w zdarzeniu komunikacyjnym. Krytycznego dnia autem tym poruszał się syn powoda A. C. (2), który na skrzyżowaniu ulic (...) w Ł. wymusił pierwszeństwo na samochodzie marki V. i doprowadził do zderzenia obu pojazdów.

W dacie zdarzenia A. C. (1) objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu autocasco w pozwanym Towarzystwie (...). Polisa ubezpieczeniowa została zawarta w wariantcie serwisowym i przewidywała udział własny w szkodzie w kwocie 1.500 zł

w przypadkach opisanych w § 20 ust. 7 OWU.

(dowód z przesłuchania powoda 00:15:06:-00:21:37 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 kwietnia 2023 roku, oświadczenie k. 8, polisa k. 14-15, okoliczności bezsporne)

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. Jednocześnie A. C. (1) zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu firmie (...).

z o.o. Sp.k. w Ł., którą upoważnił do dokonywania w jego imieniu wszystkich czynności prawnych i faktycznych związanych z likwidacją i rozliczeniem szkody na pojeździe marki V. (...).

Po przyjęciu zgłoszenia szkody pozwany wezwał powoda do załączenia niezbędnej dokumentacji, w tym informacji/zaświadczenia dotyczącego posiadanych uprawnień do kierowania pojazdem.

W toku likwidacji szkody pozwany w piśmie z dnia 5 września 2019 roku powiadomił powoda, że nie otrzymał informacji/zaświadczenia dotyczącego posiadanych uprawnień do kierowania pojazdem, co uniemożliwia mu zajęcie stanowiska w sprawie. Wobec powyższego wezwał poszkodowanego do dostarczenia stosownej dokumentacji załączając wzór oświadczenia kierującego o uprawnieniach i trzeźwości. Pismo o tej samej treści ubezpieczyciel sporządził w dniu 11 września 2019 roku opatrując je dopiskiem (...)

Decyzją z dnia 18 września 2019 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania wobec nieprzedłożenia przez powoda informacji/zaświadczenia dotyczącego posiadanych uprawnień do kierowania pojazdem. Po złożeniu odwołania ubezpieczyciel podtrzymał swoje stanowisko.

Po uzgodnieniu z ubezpieczycielem kosztów naprawy warsztat przystąpił do jej przeprowadzenia, a następnie w dniu 20 grudnia 2019 roku z jej tytułu wystawił fakturę VAT na kwotę 6.570,24 zł. Dokument ten został przesłany pozwanemu. Pozwany odmówił refundacji przedmiotowych kosztów powołując się na wydaną decyzją o odmowie wypłaty odszkodowania i zajęte na jej gruncie stanowisko.

W dniu 24 marca 2020 roku do pozwanego został przesłany skan prawa jazdy powoda, wobec czego ubezpieczyciel w wiadomości email wskazał, że w dacie kolizji samochodem V. kierował A. C. (2), a nie powód i poprosił o załączenie właściwego dokumentu. Żądanie to kilkukrotnie ponowił w toku dalszej korespondencji prowadzonej z nabywcą wierzytelności z tytułu odszkodowania za koszty naprawy. W grudniu 2020 roku warsztat naprawczy dwukrotnie zwrócił się do C. z zapytaniem, czy klient dostarczył prawo jazdy osoby kierującej w dniu zdarzenia (pana A.), na co pozwany w pismach z dnia 28 grudnia 2020 roku oraz 22 stycznia 2021 roku odpowiedział, że takiego dokumentu nie otrzymał.

W związku z zaistniałą kolizją A. C. (2) sporządził pisemne oświadczenie, w treści którego wyjaśnił, że krytycznego dnia posiadał prawo jazdy kategorii B, które zostało mu odebrane w dacie 2 maja 2019 roku. Oświadczenie to nie zostało opatrzone datą sporządzenia, a w aktach sprawy brak jest dowodu na jego przesłanie stronie pozwanej.

(dowód z przesłuchania powoda 00:15:06:-00:21:37 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 kwietnia 2023 roku, zeznania świadka M. C. 00:04:28-00:14:03 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 kwietnia 2023 roku, oświadczenie k. 9, pełnomocnictwo k. 10, zgłoszenie szkody k. 12, decyzja k. 19-19v., k. 20, faktura k. 21-21v.,

z akt szkody: potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia o szkodzie, pisma z dnia 5.09.2019

i 11.09.2019 wraz z załącznikami, wezwanie do zapłaty, korespondencja email, decyzja, pisma z dnia 31.03.2020, 6.07.2020, 8.07.2020, 28.12.2020, 22.01.2021; okoliczności bezsporne)

Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia pojazdów – C. Komunikacja, w przypadku szkody częściowej (...) uwzględnia koszty technologicznie koniecznej naprawy dokonanej wyłącznie w zakresie pozostającym w związku przyczynowym ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem, przy czym:

1) w wariantcie serwisowym wyliczenie wysokości odszkodowania następuje na podstawie faktur (rachunków) dokumentujących naprawę pojazdu, na podstawie uprzednio uzgodnionego z (...) kosztu i sposobu naprawy przez zakład dokonujący tej naprawy, przy czym weryfikacja zasadności dokonywanych napraw dokonywana jest z uwzględnieniem:

a) technologicznych czasów napraw określonych przez producenta pojazdu i ujętych w systemie eksperckim (...), (...) lub DAT;

b) średniej stawki za 1 roboczogodzinę naprawy ze stawek stosowanych przez Autoryzowane Stacje Obsługi na terenie miejsca rejestracji pojazdu natomiast w przypadku pojazdów leasingowanych z miejsca zamieszkania / siedziby leasingobiorcy według którego została ustalona składka;

c) cen części i materiałów producenta pojazdu określonych w systemie eksperckim (...), (...) lub DAT, nie więcej niż średnich cen zalecanych przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową;

d) zużycia eksploatacyjnego części, o którym mowa w § 14 ust. 5, chyba że za dopłatą składki strony umówiły się na nie stosowanie ww. stopnia zużycia części, jednakże uwzględnia się zużycie eksploatacyjnego elementów, o którym mowa w § 14 ust. 7 (§ 17 ust. 3 pkt 1).

W przypadku nie przedstawienia przez Ubezpieczonego, który objęty jest ubezpieczeniem w ramach umowy zawartej w wariantcie serwisowym lub wariantcie warsztat partnerski, faktur lub rachunków za naprawę pojazdu, (...) ustali wysokość odszkodowania według zasad określonych w § 18 (§ 17 ust. 4), tj. według wariantu kosztorysowego.

W § 20 ust. 7 zastrzeżono, że jeżeli we wniosku o ubezpieczenie zadeklarowano, że pojazd będzie kierowany wyłącznie przez osoby w wieku powyżej 25 lat albo w wieku powyżej 28 lat, a szkoda powstała podczas kierowania pojazdu przez kierowcę, który jest osobą w wieku młodszym niż zadeklarowano to we wniosku, przy ustalaniu odszkodowania uwzględnia się potrącenie dodatkowego udziału własnego w wysokości 1.500 zł. Dodatkowy udział własny stosuje się w odniesieniu do pierwszej szkody, z tytułu której wypłacane jest odszkodowanie.

Ubezpieczeniem nie były objęte zdarzenia oraz szkody będące następstwem kierowania lub użycia pojazdu przez kierującego, który w szczególności: znajdował się w stanie nietrzeźwości, po użyciu alkoholu (...), nie posiadał w chwili zdarzenia wymaganych prawem kraju, na terenie którego doszło do zdarzenia, uprawnień do kierowania pojazdem, chyba że szkoda nie była następstwem braku ww. uprawnień (§ 37 ust. 3 pkt 2a i 2b).

Po otrzymaniu zawiadomienia o zajściu zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową (...) informowała ubezpieczającego lub ubezpieczonego jakie dokumenty są potrzebne do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń lub wysokości świadczenia, jeżeli jest to niezbędne do dalszego prowadzenia postępowania (§ 41 ust. 1). Ponadto ubezpieczający był zobowiązany m.in. do przedłożenia (...) rachunku poniesionych stratoraz umożliwienia (...) dokonania ustaleń dotyczących przyczyny i rozmiaru szkody, jak również udostępnienia posiadanych dowodów, niezbędnych do ustalenia okoliczności powstania szkody, zasadności i wysokości roszczenia oraz podstaw do wystąpienia z roszczeniem regresowym, a także udzielenia w tym celu wszelkiej pomocy i wyjaśnień (§ 13 ust. 1 pkt 10).

(z akt szkody: OWU; okoliczności bezsporne)

Wobec braku wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela, warsztat naprawczy pismem z dnia 15 października 2020 roku wezwał powoda do zapłaty w terminie 7 dni należności wynikającej z wystawionej faktury VAT. Roszczenia tego A. C. (1) nie spełnił.

W dniu 20 lipca 2021 roku referendarz sądowy wydał przeciwko powodowi nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od niego na rzecz warsztatu naprawczego kwotę 6.570,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.617 zł tytułem kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się nakazu zapłaty do dnia zapłaty.

W dacie 18 maja 2022 roku powód zapłacił na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp.k. kwotę 7.306,66 zł, a pięć dni później dodatkowo kwotę 1.617 zł. Po dokonaniu zapłaty A. C. (1) wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 5.070,24 zł tytułem odszkodowania stanowiącej różnicę pomiędzy kosztami naprawy (6.570,24 zł) a wkładem własnym (1.500 zł), a także kwoty 2.353,42 zł tytułem naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania wynikającego z umowy ubezpieczenia. Ubezpieczyciel odmówił spełnienia zgłoszonych roszczeń.

(dowód z przesłuchania powoda 00:15:06:-00:21:37 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 kwietnia 2023 roku, zeznania świadka M. C. 00:04:28-00:14:03 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 kwietnia 2023 roku, nakaz zapłaty k. 11, potwierdzenie przelewu k. 16, k. 17, wezwanie do zapłaty wraz z pismem przewodnim k. 22-23, wezwanie do zapłaty k. 24-25, decyzja k. 30-30v., okoliczności bezsporne)

W dniu 18 marca 2022 roku (...) wydał zaświadczenie, w treści którego potwierdził, że A. C. (2) miał wydane w dniu 9 października 2017 roku prawo jazdy kategorii B, który to dokument został zatrzymany na mocy postanowienia prokuratora z dnia 20 maja 2019 roku, a także, że decyzją Prezydenta Miasta Ł. z dnia 15 października 2021 roku cofnięto A. C. (2) uprawnienia do kierowania pojazdami w związku z popełnieniem przestępstwa przeciwko komunikacji w okresie 2 lat od wydania po raz pierwszy prawa jazdy. Zaświadczenie to powód przesłał następnie pozwanemu wraz z ponownym wezwaniem do zapłaty. Przesyłkę tę doręczono w dacie 25 lipca 2022 roku

(zaświadczenie k. 18, wezwanie do zapłaty k. 32-33, wydruk z książki nadawczej k. 122, wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego k. 123)

Koszt naprawy samochodu V. (...) przy użyciu części oryginalnych oraz średniej stawki za rbg w wysokości 190 zł netto dla prac blacharsko-lakierniczych wynosił na dzień szkody 6.506,29 zł brutto.

Zastosowana przez serwis przy naprawie przedmiotowego pojazdu stawka za rbg w wysokości 200 zł netto mieściła się w granicach stawek stosowanych przez inne (...) w regionie (...), które wynosiły od 130 zł do 240 zł netto.

(pismna opinia biegłego sądowego k. 92-101)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął także spójne i logiczne zeznania powoda oraz świadka. Osoby te opisały przebieg postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwanego akcentując, że ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania pomimo, że kierujący autem w dacie zdarzenia posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami. Powód dodał, że nie zapłacił od razu B. bo nie wiedział o co mu chodzi i myślał, że doszło do pomyłki. Sąd oparł się również na opinii biegłego sądowego Ł. G.. Oceniając opinię biegłego sądowego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem.

Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. Opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego o umowie ubezpieczenia (art. 805 i następne k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie szkody) oraz postanowienia zawartej przez strony umowy ubezpieczenia autocasco wraz z ogólnymi warunkami ubezpieczenia.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.). Zgodnie z przepisem art. 812 § 1 i 2 k.c., przed zawarciem umowy ubezpieczenia zakład ubezpieczeń obowiązany jest doręczyć ubezpieczającemu tekst ogólnych warunków ubezpieczenia, które określają m.in. sposób ustalania wysokości szkody oraz warunki wypłaty odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia drogowego z dnia 15 marca 2019 roku, w wyniku którego doszło do uszkodzenia samochodu marki V., stanowiącego własność A. C. (1), jak również okoliczność, iż w jego dacie poszkodowany posiadał ubezpieczenie autocasco w pozwanym Towarzystwie (...). Zebrany materiał dowodowy pozwolił ponadto ustalić, że w dacie kolizji kierujący przedmiotowym pojazdem A. C. (2) posiadał uprawnienia do prowadzenia pojazdów kategorii B. Na powyższe wskazuje oświadczenie syna powoda (k. 9), zaświadczenie (...)

z dnia 18 marca 2022 roku (k. 18), jak również depozycje powoda i jego małżonki złożone w toku procesu. Powyższy wniosek implikuje konstatację, że pozwany jest odpowiedzialny za zdarzenie drogowe, z którego powód wywodzi swoje roszczenie, a przez to biernie legitymowany do udziału w sprawie.

W zajęтым stanowisku procesowym pozwany kwestionował wysokość szkody w samochodzie V. argumentując, że ta powinna być oszacowana zgodnie z postanowieniami OWU, w tym dotyczącymi wysokości stawki za rbg. Wskazywał, że wybrany przez powoda warsztat zastosował stawkę zawyżoną, która nie odpowiada postanowieniom umownym. Stanowisko to okazało się uzasadnione. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że w myśl postanowień OWU AC, dla wybranego przez poszkodowanego wariantu serwisowego wysokość szkody częściowej była ustalana na podstawie faktur (rachunków) dokumentujących naprawę pojazdu, z uwzględnieniem: technologicznych czasów napraw określonych przez producenta pojazdu i ujętych w systemie eksperckim (...), (...) lub DAT, średniej stawki za 1 roboczogodzinę naprawy ze stawek stosowanych przez Autoryzowane Stacje Obsługi na terenie miejsca rejestracji pojazdu według którego została ustalona składka, cen części i materiałów producenta pojazdu określonych w systemie eksperckim (...), (...) lub DAT, nie więcej niż średnich cen zalecanych przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową, zużycia eksploatacyjnego części, o którym mowa w § 14 ust. 5 (...). Sąd ma wprawdzie świadomość, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Niemniej jednak nie należy tracić z pola widzenia okoliczności, że powód opiera swoje żądanie na łączącej go z pozwanym umowie ubezpieczenia AC, które jest dobrowolnym ubezpieczeniem komunikacyjnym. W ramach tej umowy jej strony mają swobodę kształtowania jej treści zgodnie z przewidzianą w art. 353¹ k.c. zasadą swobody umów. Na rynku jest wielu ubezpieczycieli oferujących taki rodzaj ubezpieczenia,

a ubezpieczający się mają możliwości wyboru różnych jego wariantów, propozycji u różnych podmiotów. Zasady i zakres odszkodowania z ubezpieczenia mienia określa umowa ubezpieczenia, bliżej ogólne warunki ubezpieczenia (OWU) konkretnego zakładu ubezpieczeń, który ubezpieczający wybiera. Przy ubezpieczeniu autocasco to strony w umowie określają zasady ustalenia odszkodowania w sytuacji zajścia wypadku ubezpieczeniowego. Umowa ubezpieczenia może zawierać także postanowienia określające sposób liczenia szkody, ustalania wartości uszkodzonego lub zniszczonego mienia, podstawy do przyjęcia szkody całkowitej lub częściowej. Umowa ta jest dla stron wiążąca i znajduje zastosowanie w sytuacji odpowiedzialności ubezpieczyciela. Zaznaczyć trzeba, że zasada pełnego odszkodowania realizowana jest jedynie w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym odpowiedzialności cywilnej. W pozostałych ubezpieczeniach kompensacja szkody jest dokonywana w granicach określonych warunkami ubezpieczeń. W omawianej sprawie postanowienia OWU odnoszące się do sposobu likwidacji szkody zostały sformułowane w sposób klarowny, niebudzący wątpliwości interpretacyjnych. Postanowienia te w sposób precyzyjny odnoszą się do procesu likwidacji szkody, przedstawiając wszystkie jego możliwe warianty. Odnośnie spornej stawki za rbg postanowienia OWU dla szkody częściowej i wariantu serwisowego przewidywały, że odszkodowanie zostanie ustalone

w oparciu o średnią stawkę za 1 roboczogodzinę naprawy ze stawek stosowanych przez Autoryzowane Stacje Obsługi na terenie miejsca rejestracji pojazdu według którego została ustalona składka. To nie zatem stawki rynkowe, a stawki mające średni charakter wyznaczały w sprawie poziom stawki za rbg według której powinna zostać przeprowadzona naprawa. Wprawdzie poszkodowany ma prawo wyboru zakładu naprawczego, niemniej jednak reżim odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia AC, o czym była już mowa, nie oznacza, że wybór ten jest całkowicie nieograniczony. Na tę okoliczność został dopuszczony dowód

z opinii biegłego, na gruncie której biegły ustalił, że przedmiotowy warunek spełnia stawka za rbg w wysokości 190 zł netto, wobec czego to ona stanowi podstawę wyceny szkody. Sąd nie podzielił przy tym wywodów strony pozwanej, że wyliczając sporną stawkę powinno się uwzględnić wyłącznie stawki stosowane przez warsztaty w sytuacji, gdy płatnikiem faktury jest zakład ubezpieczeń, z zapisów OWU nie wynika bowiem takie ograniczenie. Przy zastosowaniu ustalonej przez biegłego stawki za rbg prac blacharsko-lakierniczych koszt naprawy samochodu V. wyraża się kwotą 6.506,29 zł brutto. O czym była mowa wyżej, opinia biegłego Ł. G. stanowi przekonujący oraz miarodajny dowód w sprawie. Skoro więc w zajęтым stanowisku procesowym pozwany negował wyłącznie wysokość stawki za rbg przyjętej przez warsztat naprawczy, nie kwestionował natomiast zakresu oraz czasu naprawy, jak również części użytych do jej przeprowadzenia, nie złożył także zastrzeżeń do opinii biegłego, w tym nie podnosił, że sporządzony kosztorys nie odpowiada postanowieniom OWU, Sąd uznał, że należne powodowi odszkodowanie za naprawę pojazdu wyraża się kwotą 6.506,29 zł, pomniejszoną o udział własny (1.500 zł), którego wartość nie była między stronami sporna, co ostatecznie daje kwotę 5.006,29 zł. Roszczenie ponad tę sumę, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

Na gruncie niniejszej sprawy powód dochodził również zapłaty kwoty 2.353,42 zł tytułem naprawienia szkody wynikłej z niewykonania przez pozwanego zobowiązania znajdującego swoje źródło w umowie ubezpieczenia AC. A. C. (1) argumentował, że na skutek postawy pozwanego, który bezzasadnie odmówił wypłaty odszkodowania, warsztat naprawczy wystąpił przeciwko niemu z powództwem o zapłatę, w wyniku czego był on zobowiązany nie tylko zapłacić na rzecz warsztatu kwotę równą kosztom naprawy pojazdu, ale także koszty procesu wraz z odsetkami od zasądzonych kwot. Żądanie powoda zostało zatem oparte na treści art. 471 k.c., zgodnie z którą, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W kontekście powołanego przepisu godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność kontraktowa dłużnika powstaje, jeżeli spełnione zostaną łącznie następujące przesłanki: po stronie wierzyciela powstanie szkoda w postaci uszczerbku majątkowego (1), która musi być spowodowana niewykonaniem lub nienależyte wykonaniem zobowiązaniem przez dłużnika (2), a jednocześnie zachodzi związek przyczynowy między faktem nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania a poniesioną szkodą (3). W ocenie Sądu, mając na uwadze całość zebranego materiału dowodowego, w sprawie brak jest podstaw do uznania, że strona pozwana nie wykonała swojego zobowiązania umownego. Przypomnienia wymaga, że w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel miał obowiązek poinformować poszkodowanego o dokumentach potrzebnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń lub wysokości świadczenia, jeżeli jest to niezbędne do dalszego prowadzenia postępowania.

W realiach omawianej sprawy dokumentem takim było prawo jazdy użytkownika pojazdu (syna powoda) lub informacja/zaświadczenie dotyczące posiadanych uprawnień do kierowania pojazdem, które mogło przyjąć postać wypełnionego oświadczenia, jakie pozwany przesłał poszkodowanemu. Konieczność przedłożenia wymienionych dokumentów była podyktowana faktem, że użytkownik samochodu V. nie był jego właścicielem oraz nie zgłaszał szkody, a na miejsce zdarzenia nie była wzywana policja (okoliczność bezsporna). Jednocześnie postanowienia OWU wyłączały odpowiedzialność za szkodę powstałą

w wyniku działania kierowcy znajdującego się pod wpływem alkoholu lub nie posiadającego uprawnień do kierowania pojazdami, okoliczności, których wykazania żądał pozwany były zatem relewantne z punktu widzenia likwidacji szkody. Wprawdzie wystosowane przez C. wezwania nie zawsze były jednoznaczne w swojej treści, z części z nich daje się bowiem wywieść wnioski, że pozwany żądał przedłożenia prawa jazdy powoda, to jednocześnie już na samym początku postępowania likwidacyjnego, w piśmie z dnia

5 września 2019 roku wzywał on do przesłania oświadczenia sporządzonego według przesłanego powodowi załącznika. Nosiło ono tytuł „oświadczenie kierującego

o uprawnieniach i trzeźwości”, który w powiązaniu z jego treścią nie pozostawia najmniejszych wątpliwości odnośnie tego, że winno być ono sporządzone/wypełnione przez faktycznego użytkownika, który kierował pojazdem w dniu zdarzenia. Powód musiał mieć zatem pełnię wiedzy odnośnie tego, czego żądał od niego pozwany zwłaszcza, że rzezone oświadczenie zostało mu przesłane dwukrotnie (drugi raz wraz z pismem z dnia 11 września 2019 roku). Skoro zaś A. C. (1) przedmiotowego oświadczenia, po jego wypełnieniu, nie odesłał, to powód zgodnie z przekazanymi mu informacjami nie był w stanie ustalić wszystkich okoliczności zdarzenia szkodowego, w tym czy w ogóle ponosi za to zdarzenie odpowiedzialność. W rzeczywistości zatem to powód nie wykonał swojego zobowiązania umownego, swoim zaniechaniem uchybił bowiem obowiązkowi nałożonemu na niego z mocy § 13 ust. 1 pkt 10 OWU. Zgodnie z tym postanowieniem umownym, ubezpieczający był zobowiązany do przedłożenia (...) posiadanych dowodów, niezbędnych do ustalenia okoliczności powstania szkody, zasadności i wysokości roszczenia (...), a także udzielenia w tym celu wszelkiej pomocy i wyjaśnień. Uwypuklenia wymaga w tym miejscu, że w decyzji o odmowie wypłaty odszkodowania pozwany wyjaśnił co legło u jej podstaw,

a jeśli powód wyjaśnień tych nie rozumiał bądź się z nimi nie zgadzał, to nic nie stało na przeszkodzie aby skontaktował się z pozwanym i w ten sposób rozwiał swoje wątpliwości. Nie można także tracić z pola widzenia okoliczności, że po tym, jak do pozwanego został przesłany skan prawa jazdy powoda, ubezpieczyciel wyraźnie wskazał, że w dacie kolizji samochodem V. kierował A. C. (2), a nie powód i poprosił o załączenie właściwego dokumentu. Żądanie to następnie kilkakrotnie ponowił w toku dalszej korespondencji prowadzonej z podmiotem, na rzecz którego została scedowana wierzytelność z tytułu kosztów naprawy. Co więcej, w grudniu 2020 roku warsztat naprawczy dwukrotnie zwrócił się do C. z zapytaniem, czy „klient dostarczył prawo jazdy osoby kierującej w dniu zdarzenia (pana A.)”, na co pozwany również dwukrotnie odpowiedział, że takiego dokumentu nie otrzymał. Przywołana korespondencja dobitnie pokazuje, że brakującym dokumentem nie było prawo jazdy powoda, a jego syna. Oczywiście Sąd ma świadomość faktu, że korespondencja ta nie była prowadzona z powodem, niemniej jednak to powód mocą sporządzonego pełnomocnictwa (k. 10) upoważnił warsztat naprawczy do dokonywania

w jego imieniu wszystkich czynności prawnych i faktycznych związanych z likwidacją i rozliczeniem szkody na pojeździe marki V. (...). Zwrócić należy ponadto uwagę, że zaświadczenie wystawione przez (...) (k. 37) zostało przesłane pozwanemu dopiero w lipcu 2022 roku, a więc już po tym jak powód spełnił roszczenie, którego zwrotu żąda. Powód nie wyjaśnia jednocześnie dlaczego tak długo zwlekał ze złożeniem wniosku o wydanie takiego dokumentu. Wreszcie w sprawie brak jest nie tylko dowodu, ale choćby twierdzeń na okoliczność, że do pozwanego zostało przesłane oświadczenie z k. 9, którego autorem jest A. C. (2). Finalnie powód nie wytłumaczył w przekonujący sposób, dlaczego nie spełnił żądania warsztatu naprawczego dotyczącego zwrotu kosztów naprawy, choć był do tego wzywany (k. 22-23). A przecież uczynienie zadość temu żądaniu pozwoliłoby mu uniknąć postępowania sądowego. Jeśli, jak zeznał powód, nie wiedział o co chodzi w wezwaniu, bądź też sądził, że zostało ono wystawione omyłkowo, to doświadczenia życiowe, ale

i elementarna dbałość o własne interesy wymagały, aby kwestię tę niezwłocznie wyjaśnił z warszatem. Inercja powoda w zaistniałej sytuacji jest zdaniem Sądu całkowicie niewytłumaczalna, wręcz urągająca racjonalności, jakiej należy wymagać od dorosłego człowieka. Zupełnie niezrozumiałe jest również żądanie zwrotu odsetek, jakie powód zapłacił warsztatowi od nieterminowego spełnienia roszczenia zasądzonego nakazem zapłaty.

Wszak owa nieterminowość była wyłącznym wynikiem zwłoki w spełnieniu świadczenia przez dłużnika, za którą pozwany w żaden sposób nie odpowiada.

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, że pozwany wobec niepełnej dokumentacji przedstawionej przez powoda, co uniemożliwiało mu ustalenie wszystkich okoliczności zdarzenia drogowego, miał pełne prawo odmówić przyjęcia odpowiedzialności za to zdarzenie, a w konsekwencji wypłaty odszkodowania. W konsekwencji nie zostały w sprawie spełnione przesłanki z art. 471 k.c., co czyni roszczenie powoda o zapłatę kwoty 2.353,42 zł niezasadnym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.006,29 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Natomiast zgodnie z treścią art. 817 § 1 i § 2 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, gdyby jednak wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. W niniejszej sprawie powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni odszkodowania za szkodę w pojeździe pismem doręczonym w dniu 25 lipca 2022 roku. Wymagalność tego roszczenia przypadała zatem na datę 1 sierpnia 2022 roku, a pozwany pozostawał w zwłoce począwszy od dnia następnego.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 561,39 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść, stosownie do wyniku przedmiotowej sprawy (powód wygrał spór w 67% ponosząc koszty procesu w kwocie 2.217 zł, natomiast pozwany poniósł koszty procesu w wysokości 2.800 zł).

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem niewiszczonych kosztów sądowych od powoda kwotę 103,15 zł, od pozwanego kwotę 312,58 zł, stosownie do wyniku niniejszej sprawy.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.